

העם הקרב על המינור

קבוצה קטנה של שוחרי פירסום עלולה לגרור את ישראל לתקרית גדולה

יש ידיעות המדליקות נורה ארומה נראשו של כל יהודי, והשור אבות את האגרנגלין לתוך זרם הרם שלו. כזאת היתה הידיעה השבועי: פר עלים פולניים התנפלו על יהודים באושוויץ, גררו והיכו אותם, לעיני נזירות, שוטרים פולניים וכומר, שלא התערבו. לידיעה צורפו תצלומים, שהנציחו את המאורע. כידועה זו היה הכל: אושוויץ, יהודים, פולנים, נזירות, כומר. המ: סר: השואה חוזרת:

"אז מה, נפרדים!"

גם ממטלת ישראל השמיעה מחאה רפה. בשטח אושוויץ יש מחלוקת. הכנסיה הקתולית הקימה שם אך האמת היתה שונה מן הכר

מינור לנזירות, דווקא כדי להזכיר את הוועות שאירעו במקום. באושוויץ-בירקנאו, שני המחנות הסמוכים, נרצחו בימי השואה כ-2.5 מיליון יהודים ו-1.5 מיליון נוצרים.

לדעת היהודים, לא היה זה נאה שהמינור יקום בשטח שבו הומתו יהודים כה רבים, והמהווה כשלי עצמו אתרי הנצחה ליהודים. היהודים נוטים להתעלם מקורבנות השואה הלא-יהודיים. הקאתולים טענו כי רוב היהודים לא נרצחו כלל באושוויץ, אלא בבירקנאו הסמוכה, ואילו המינור, שהוקם בשיט אושוויץ, נועד לכפר גם על השתתפותם של נוצרים בשואה.

בדיפלומטיה שקטה הושג הסכם להעברת המינור. נקבע לכך מועד, אך מועד זה חלף והמינור לא הוזן. יתכן שיש על כך מחלוקת בתוך הכנסיה. ברור כי לעניין זה עדין, המעורר רגשות עמוקים מאין כמוהם, נאה הטיפול השקט.

"לא תואמו". לקבוצה זעירה של יהודים אמריקאים, ובראשם רב שוחרי פירסום, היה נרמה שכי דאי להם לפעול באופן עצמאי. הם ידעו כי כך יעוררו סנסציה עזר למית, ויזכו באהדת מיליוני יהודים.

הם באו לאתר, טיפסו על גדר גבוהה של שני מטרים, פלשו לתוך שטח המינור. השוטרים לא העזו להתערב, בגלל רגישות העניין. אולם פועלים פולניים, שראו כי מתנפלים על מינור של נזירות, שפכו על הפולשים מים, ולאחר מכן גררו אותם מהמקום. היהודים הקימו מהומה, ערכו הפגנה בקראי קוב הסמוכה, הבטיחו לחזור ולהקים מהומה יותר גדולה.

ממשלת ישראל לא היתה מאושרת מכל העניין. דווקא עכשיו אין לה שום עניין בקטטה עם הכינסיה הקאתולית, שהיא הסמל הלאומי של פולין, והעומדת מאחורי תנועת סולידריות המנצחת.

דוברי ישראל פירסו הורעה מגומגמת, שקבעה כי המעשים "לא תואמו" עם ישראל. אבל גם הוא לא העז להסתייג.

כמו בפרשת קורט ולדהיים, שהחלה כפעולת פירסום בלתי מחושבת של מוסד יהודי אמריקאי ושגררה את ישראל לתקרית דיפלומטית שאין לה פיתרון, נגררת הממשלה גם הפעם.

ראשי המינסר היהודי באמריקה לא העזו גם הם לצאת נגד מעשה בלתי אחראי, כשזה נעשה באושוויץ. הם תמכו בחציפה בקבוצת המחאה.

גם בחזית זו, כמו בחזית ההתנגדות בארץ, יכולה קבוצה קטנה לגרור אחריה עם שלם. כאשר היא מנופפת בסמל ששמו אושוויץ - מי יכול להתנגד?

האינתיפאדה משתחי פעולה

פלסטינים ונהרגים בידי פלסטינים. על איזה רקע? האם זהו... סיוון פלסטיני?

יוזמת השלום הישראלית נולדה מאונס: על יצחק שמיר היה

התוכנית להדחת שמיר: לוי מסי' ו (זמנית)

הדרך לשלישית הנסיכים להיכנס לממשלה על גבו. תמיכתו בממשלת האחדות העניקה ליריביו את הניצחון על שרון ומתנגדי האחדות, אם כי ברוב דחוק. לוי עצמו לא קודם במעמדו. בניגוד לארנס שנוא-נפשו, ואף שר אחד חדש לא מונה מטעם מחנהו. כך הפסידו לוי ושרון אט-אט כמעט את כל עמדות הכוח בממשלה ובמיפלגה, בגלל מאבקי יוקרה ביניהם.

החידוש האמיתי והחשוב, בעיקבות המאבק האחרון בליכוד, הוא הסתמנותה של ברית יציבה בין השניים, בהשתתפות של מודעי. החידוש המסתמנן הוא הכרת שרון במעמדו של לוי כבכיר ביניהם.

שרון שבר את מישחקי היוקרה בין שניהם: הוא התקשר עם לוי ויזם את המהלך המשותף. באחרונה הוא נראה בטלויזיה בלישכתו של לוי. לוי ישב על כורסתו, ומעבר לשולחן ישב שרון עם חברי הכנסת צחי הנגבי, אברהם שריר ומיכאל איתן.

שרון הגיע למסקנה שעליו להתרכז ביעד אחד: להפיל את שמיר. הוא גם מבין שללא לוי לא יוכל לעשות זאת.

החשבון הפשוט של שרון: אחרי הדחת שמיר והרס מחנהו, לא יקשה על שרון להדיח גם את לוי. בשלב הראשון יהיה לוי ראש הממשלה, ושרון יהיה שר הביטחון. בעמדה רבת-עוצמה זו יוכל לתכנן בשקט את השלב הבא, שלא ייאהר לבוא.

בהזדמנות הראשונה, אולי בשעת משבר ביטחוני אשר קל לייצר אותה, ידוה שרון את לוי, שאין לו עבר ביטחוני, ויגע אל יעדו המיוחל - ראשות הממשלה. ובניתיים, בצד השני:

מחנה שמיר-ארנס כבר מכין את התרגילים הבאים: תקנון, הקמת "הנהלה פעילה" והעברת חלק נכבד מסמכויות המרכז אליה, ועוד. לוי, שרון ומודעי מבינים שאם לא ייתלו זה בזה, הם יהיו תלויים זה ליד זה.

הפעם הם הולכים יחד על יעד אחד: הפלת שמיר. מסביבם כבר מתרכז כוח של חברי-כנסת, יוצאי כל המחנות, המריחים את עוצמת ההתארגנות החדשה: צחי הנגבי, מיכאל איתן, מיכאל קליינר, פינחס גולדשטיין, פסח גרופר. אחרים ממתנינים על הגדר.

ההפוגה הנוכחית והצגת האחדות במרכז היא רק זמנית. היא חזות מטעה. במהרה תתחדש הלחימה תחת סיסמה אחת: על מישקל "להחריב את קרתגו" של קאטו, תקרא השלישייה "להפיל את שמיר!"

גידעון עיר-סרביצ'נקו

איומי הפרישה של המערך מממשלת האחדות הניעו את יצחק שמיר לזמן את סגנו, דוד לוי, להתייעצויות.

אחרי המשבר האחרון בליכוד הבין שמיר ששגה קשות (מבחינתו) משלא שיתף את לוי במהלכים שקדמו להצגת תוכניתו המדינית. במגמה זו חפצו "הנסיכים", השואפים למונומול על תהליך קביעת המדיניות, ול"דילוג דור" מעל ראשיהם של לוי, אריאל שרון ויצחק מודעי. זה דחף את לוי ישר לזרועותיהם של שרון ומודעי, להקמת "חזית המינוראים" נגד ראש הממשלה.

פרשנים מוליטיים רבים הופתעו מכך שלוי הלך הפעם "עד הסוף" עם שותפיו.

ההצלחה של השלישייה במרכז הליכוד רק חיזקה תהליך מרחיק-לכת בליכוד: שיתוף הפעולה לוי-שרון-מודעי לא היה "אד הוק", אלא מסתמן כברית ארוכת-טווח, במאבק הנמשך מאז 1983 על ירושתו של מנחם בגין.

בעבר, בכל פעם שלוי ושרון שיתפו פעולה זה עם זה נגד שמיר, הם הביסו אותו:

● בוועידה "הממוצות" של מרס 1986 הביס שרון, בתמיכת לוי, את ה"נסיך" המופלגרי מכולם, בני בגין, בקרב הדראמתי על ראשות ועדת-המנדאטים. למחנה שמיר-ארנס לא נותר אז אלא "למזמז" את הוועידה עד לפיצוזה, כדי להתחמק מהקרב המכריע לוי-ארנס על ראשות הוועדה המתמדת.

● בפעם השנייה, כששיתפו לוי-שרון פעולה נגד מחנה שמיר-ארנס במילחמת "השביעיות" ביולי 1988, הם זכו במקומות הראשון (לוי) והשני (שרון), ודחקו את ארנס למקום השלישי.

● בפעם השלישית שבה שיתפו השניים פעולה - החודש - הם זכו בניצחון נוסף.

טעותם המרכזית של לוי ושרון בעבר היתה שבכל ההתמודדויות המכריעות הצליח שמיר לתקוע טריז ביניהם ולקחת לצידו אחד מהם.

זוהי הטאקטיקה של "הפרד ומשול", החביבה על שמיר. להצלחת הטאקטיקה הזאת בעבר היו שתי סיבות:

● ערב כל התמודדות נהג שמיר להבטיח לבין-בריתו הזמני הבטחות (כמעט) עד חצי המלכות. מעולם לא קיים אותן.

● זכור במיוחד הבטחתו הניצחית ללוי להעניק לו את תיק החוץ. יתכן שגם הפעם ניסה להבטיח הבטחות שונות.

● מאבקי היוקרה בין לוי ושרון, וחוסר-ההסכמה של מישוה מהם לתת לרעהו את המעמד של מיספר 1 ביניהם, גרמו לכך שהפסידו תמיד את כל הקופה.

כך ניצח שמיר את לוי ב-1983 בעזרת שרון, ואת שרון בסיוע לוי ב-1984.

לקראת הבחירות של 1988 שוב לא הצליחו לוי ושרון להגיע להסכמה ביניהם, ושמיר ניצח ללא קרב. לאחריון סלל לוי את